

Vzhledem k tomu nelze o tom míti pochybnosti, že předmětům těm, ježto v příčině nich není v knihách poznamenáno vlastnictví jiné od vlastníka reality rozdílné osoby, přiznati jest právní povahu příslušenství pc rozumu §u 297 a) obč. zák., což mělo arciť za důsledek, že práva zástavní, jichž věřitelé nabyli na dotyčné realitě, vztahovala se dle §u 457 obč. zák. i na tyto předměty, příslušenství její tvořící. Jako příslušenství měly pak sdíleti osud hlavní a směly do exekuce pojaty býti toliko s nemovitostí samou (§§ 252, 140 ex. ř.). Od tohoto pravidla bylo se odchýleno v dražebním řízení právě na návrh stěžovatelky jako tehdejší vymáhající věřitelky, která, počítajíc na přednostní uspokojení z těchto předmětů jako domnělé své ruční zástavy, navrhla, by tyto předměty nebyly s realitou prodávány jako její příslušenství, kterémužto návrhu bylo v náležitém pořadu řízení i vyhověno usnesením exekučního soudu ze dne 7. června 1924, jímž byly schváleny dražební podmínky s tím dodatkem, že předměty ony nebudou při dražbě jako příslušenství spoluprodávány. Usnesení toto jest vůči tehdejším účastníkům, k nimž náležejí obě v této věci se proucí strany, pravoplatným a není dle zákona důvodu k úsudku, že shodnutí se na této úchylce od zákona bylo by volné disposici účastněných stran odňato. Důsledkem tohoto usnesení a reální dražby mezi tím bez tohoto příslušenství provedené pozbyly předměty ony právní povahy příslušenství a důsledkem toho jest, že mohou býti nyní samostatně postihovány exekucí dle zákonných předpisů o hmotných věcech movitých a neize přisvědčiti názoru stěžovatelky, která si představuje dodatečný exekuční prodej těchto předmětů jakožto pouhý tehdy odložený další oddíl reálního dražebního řízení E 215/24. Jaký vliv tato skutečnost má co do těchto předmětů jako někdejšího příslušenství na existenci a trvání dříve nabytých reálních práv zástavních, nenáleží do rámce tohoto rozhodnutí.

Čís. 5259.

Odpor dle §u 184 odstavec prvý čís. 2 ex. ř. proti příklepu jest opodstatněn jen tehdy, nebyl-li dražební edikt vůbec na desce přibit, nebo tak krátce po přibití odstraněn, že by se to ve svých důsledcích rovnalo jeho nepřibití. Byl-li odstraněn krátce před dražbou, bylo přes to vyhověno předpisu §u 171 odstavec šestý ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. září 1925, R I 775/25.)

Do udělení příklepu k vydražené nemovitosti v T. vznesl dlužník odpor z důvodu §u 184 čís. 2 ex. ř., jemuž soud prvé stolice vyhověl a příklep odepřel. Rekursní soud zamítl odpor. Důvody: Soud prvé stolice odepřel příklep s odůvodněním, že vyhlášení dražebního roku nebylo uveřejněno způsobem zákonným, poněvadž Jindřich L. a Albert P. potvrdili, že jeden den před dražebním rokem edikt s vyhlášením lhůty dražby nebyl přibit na obecní desce v T. Naproti tomu však udal obecní zapisovatel Josef H., že přibil dražební edikt dne 18. dubna 1925 na obecní desce. Podle názoru soudu rekursního bylo tím vyhověno předpisům o vyhlášení dražebního roku ve smyslu usta-

novení §§ 184 odstavec druhý a 171 ex. ř. a není proto platnost vyhlášení tím dotčena, že vyvěšený edikt byl stržen anebo poškozen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle §u 171 odstavec šestý ex. ř. má dražební rok mimo vyhlášení ediktem podle §u 71 odstavec první ex. ř. v obci, ve které jest nemovitost dražbou prodávána, vyhlášen býti způsobem v místě obvyklým. Není sporu o tom, že se vyhlášení taková v T. dějí přibitím ediktu na obecní desce. Zjištěno jest, že edikt na obecní desce přibit byl dne 18 dubna 1925, tedy dávno před dražebním rokem ze dne 2. června 1925. Dlužno souhlasiti s rekursním soudem, že tím bylo vyhověno předpisu §u 171 odstavec šestý ex. ř., a nezáleží na tom, že edikt, jak zjištěno, den před dražbou na úřední desce nebyl. Exekuční řád nepředpisuje, by edikt na obecní desce zůstal po jistou dobu, jak tomu na příklad v řízení upravovacím při zakládání knih pozemkových (viz vzorec 191 Věstníku min. sprav. 1924 str. 100), nanejmeně snad až do dražebního roku, nýbrž jen, by vyhlášení dražebního roku kromě vyhlášení ediktem podle §u 71 odstavec první ex. ř. stalo se také ještě v příslušné obci způsobem v místě obvyklým, a tímto způsobem jest v tomto případě přibití ediktu na obecní desce, což se, jak zjištěno, stalo. Jen kdyby dražební edikt vůbec nebyl býval přibit, nebo kdyby tak krátce po přibití byl opět odstraněn, že by se to ve svých důsledcích rovnalo jeho nepřibití, byl by opodstatněn odpor vznesený stranou povinnou podle §u 184 odstavec první čís. 2 ex. ř., než to při vznesení odporu při dražebním roku ani tvrzeno nebylo. Napadené rozhodnutí hoví tudíž věci a zákonu a zejména není řízení rekursního soudu vadným proto, že nebylo přihlíženo k obsahu podání povinné strany ze dne 25. správně 26. června 1925, ve kterém povinná tvrdí, a nabízí o tom dukazy, že edikt na obecní desce vůbec přibit nebyl, neboť žádost tato byla podána po vydání usnesení prvního soudu a plným právem nevšiml si proto rekursní soud jejího obsahu (min. sprav. k §u 520 c. ř. s. bod 3). Ostatně je z úředního přípisu obecního představenstva v T. ze dne 3. června 1925, čís. 159 patrný opak onoho nového a proto nedovoleného tvrzení strany povinné.

Čís. 5260.

Smlouva dle §u 1055 obč. zák.

Hodnota zcizené (směněné) věci není podstatnou vlastností věci, leč že byla výslovně a zvláště stanovena podmínkou smlouvy. Dohoda o ceně váže strany, i když se napotom zjistí, že neodpovídá skutečné hodnotě, vyjímajíc ovšem případ zkrácení přes polovinu obecné ceny.

(Rozh. ze dne 9. září 1925, Rv I 1013/25.)

Dle smlouvy ze dne 24. října 1923 zavázala se Antonie H-ová předati Marii K-ové svůj dům čp. 416, Marie K-ová pak předati Antonii H-ové svůj dům čp. 1129 a doplatiti jí 200.000 Kč. Žalobě Marie K-ové